

Johannes Assuerus Ampzing

**Programma In Obitum ... Matronae, Elisabethae Dumrades, viduae Viri ... Dn.
Antonii Hökeren/ quondam ad D. Nicolaum Diaconi**

Rostochi[i]: Pedanus, 1627

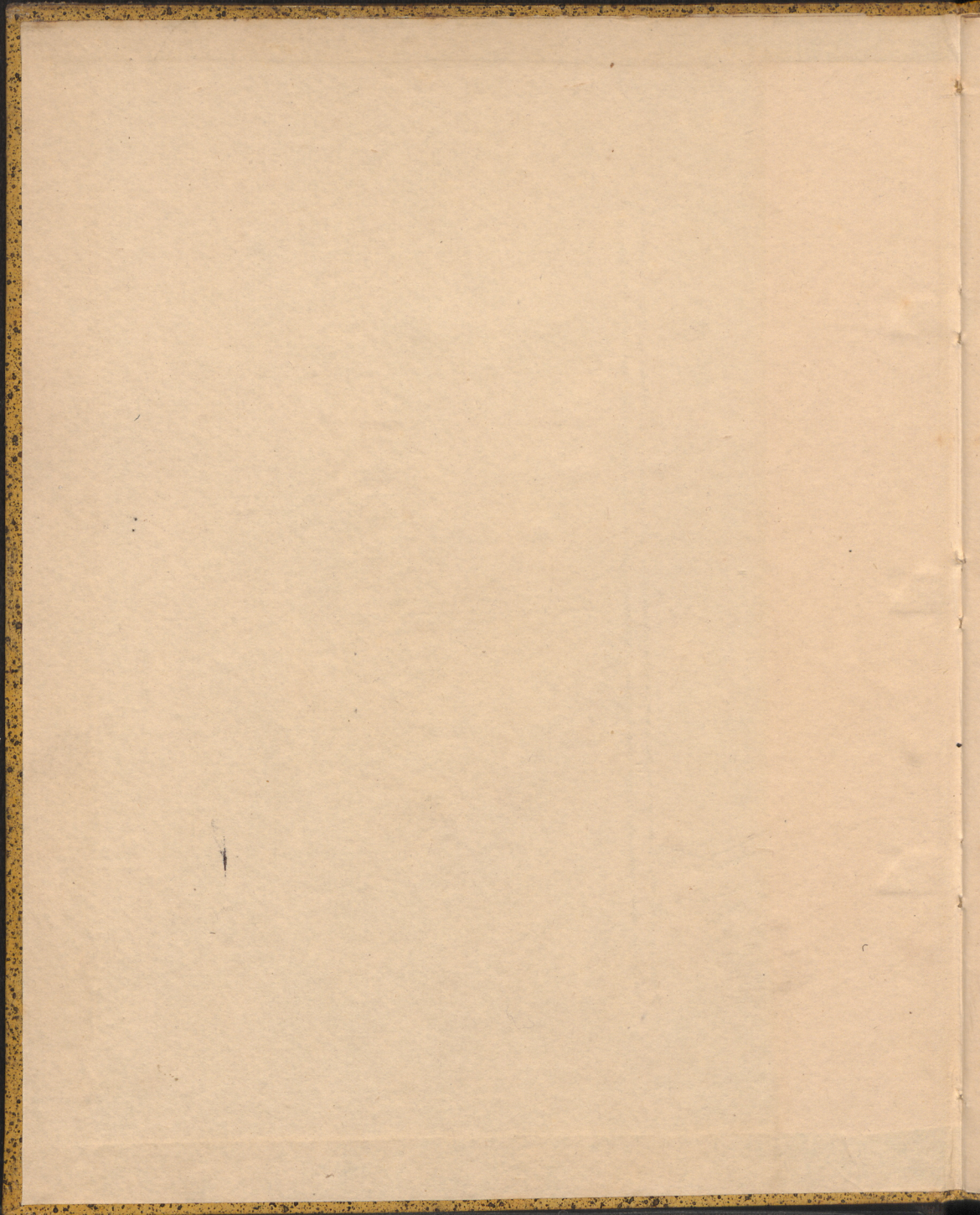
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777438550>

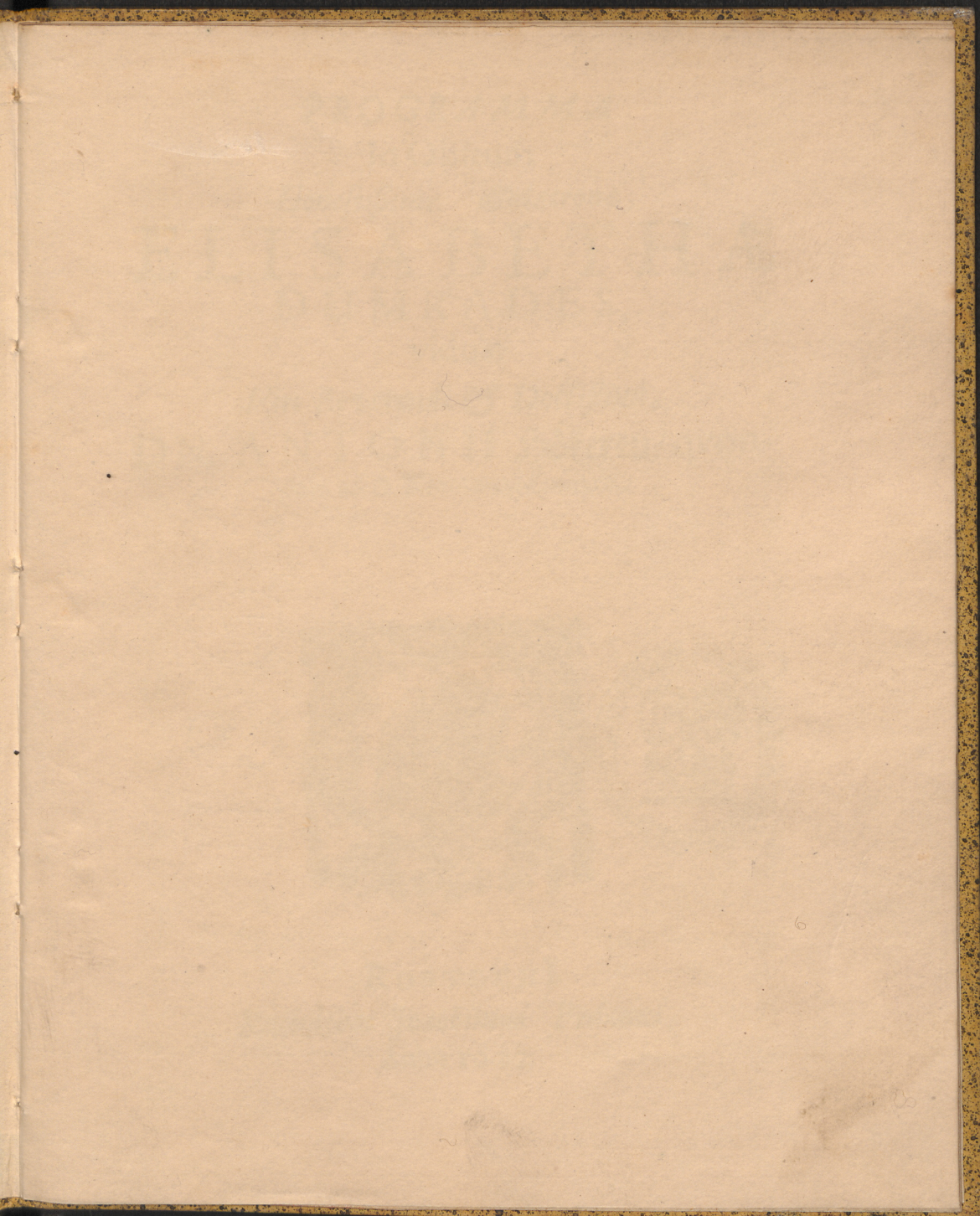
Druck Freier Zugang

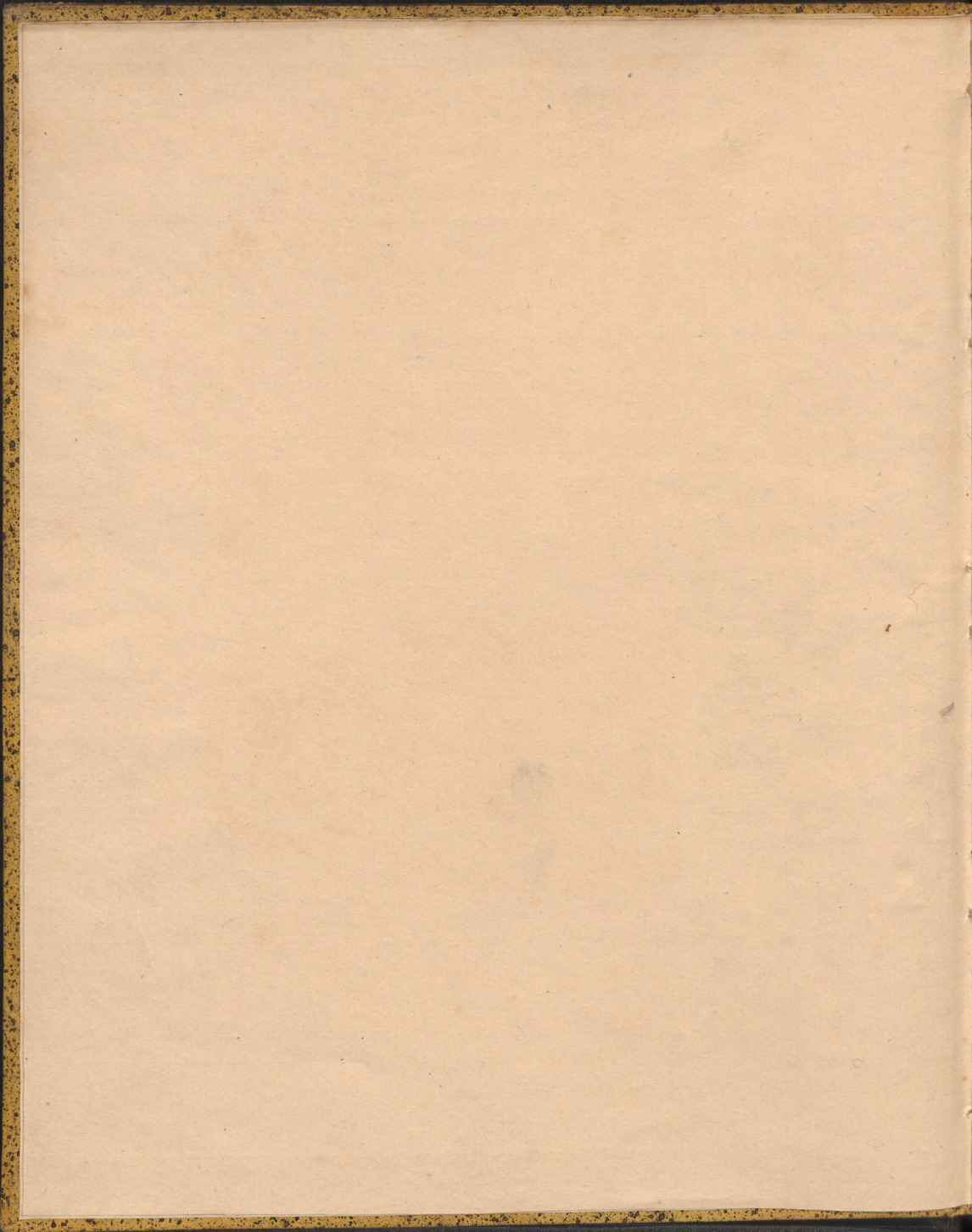
Assverus, J.,
in
E. Dumrad,
uxor. A. Höker.

82.
Rost. 1627.

6

PROGRAMMA
In Obitum
Honestissimæ Matronæ,
ELISABETHÆ
DUMRADES,
viduæ

Viri Reverendi & Doctissimi,
DN. ANTONII Höferen/ qvon-
dam ad D. Nicolaum Diaconi.

ROSTOCHI
Excūdebat Joachimus Pedanus,
Anno 1627.

RECTOR
ACADEMIÆ ROSTO-
CHIENSIS

JOANNES
ASSVERUS

Amplingus Transilvanus Med.

D. ac Professor.

Ece præter omnem expectationem meam, dum sedeo occupatus scribendam orationem valedictoria in diem perendinum, quo, volente Deo, presentem mecum Magistratum, sum cessurus alteri, accedit ad me qui Intimationem à me flagitet funebrem. Quid facerem? Obtemperandum fuit consuetudini & faciendum officium. Sit ergo pro Themate Locus Pauli 2. Cor. 5, 17. Si quis igitur est in Christo: nova creatura est.

Vox Igitur infert aliquid ex precedentibus. Dixerat enim de Peregrinatione hic nostra, & de dissolutione tabernaculi hujus nostri, & de futuro nostro domicilio quod è cælo est, de certa salutis Spe, quæ in nobis obsignata est arrhabone Spiritus
San-

Sancti, in nobis, inquam, qui peregrè absumus à
Domino & per fidem incedimus non per aspectum,
quapropter & contendimus siue absentes, siue præ-
sentes placere illi: quippe qui sciamus omnes nos cõ-
parere oportere corã tribunali Christi, ut unusquisq;
reportet quæ in corpore fecerit siue bona, siue mala.
Hunc terrorem se hominibus incutere, ut eos ad fi-
dem adducat, idq; protestatur se seriò agere, & suæ
industria testes appellat eorum conscientias, ad ver-
sus pseudodoctores qui ex facie gloriam captabant,
& non ex corde, Tandem addiderat se non posse
non hæc seriò inculcare quippe qui constringatur
charitate illa Christi, ut qui hoc statuerit, si unus pro
omnibus mortuus fuit, nempe omnes fuisse mortuos,
& illum pro omnibus mortuum esse, ut qui vivunt,
posthac non sibi vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus
est, adeò quidem, ut posthac neminem noscat se-
cundum carnem, quod si etiam ipsum Christum
noverit secundum carnem, nunc tamen non am-
plius nosse. O doctorem verè Reformatum & re-
formantem alios! O vas electionis! qui conciona-
tus fuit in pectore, qui quod alios docuit, hoc ipse
verè in sese sensit, & quod alios facere iussit hoc ipse
fecit. qui fidem quidem justificantem magno cum
fervore inculcavit, sed qui pari etiam zelo sancti-
ficationis fructus à Christi fidelibus offlagitavit.
Obstupefcit mihi animus cum jam hoc loco circum-

cogito, & mentis oculos circumfero & illas argu-
mentorū classes, seu locos quos vocant Logici, è quibus
tum Paulus hic noster, tum alij Apostoli, tum
ipse etiam Salvator noster, adhortationes deducunt
quibus nos stimulent ad opera & fructus Spiritus
re ipsa exprimendos & fidem nostram testificandā.
Quoties Apostoli meminerunt mortis Christi, non
ad solum agunt ut nos consolentur Christi mortem
esse λύτρον & pretium redemptionis pro peccatis no-
stris, sed hoc etiam addunt eos qui in Christum cre-
dunt, oportere mori peccato. Ex mortis genere infe-
runt, si Christus pro nobis crucifixus est: oportere nos
carnem crucifigere cum affectibus. In presenti Tex-
tu dicit, se statuere, si unus pro omnibus mortuus
fuit: nempe omnes fuisse mortuos, & illum pro o-
mnibus mortuum esse, ut qui vivunt posthac non sibi
vivant, sed ei qui pro ipsis mortuus est. Qui sunt
Christi: carnem crucifixerunt cum affectibus &
concupiscentijs, Gal. 3, 24. Unā cum Christo crucifi-
xus sum. Vivo autem non amplius ego, sed vivit
in me Christus. Et vitam quam nunc vivo in car-
ne, vivo per fidem Filij Dei, qui dilexit me & tra-
didit semetipsum pro me, Gal. 2, 20. Per quem mun-
dus mihi crucifixus est & ego mundo, Gal. 6, 14. I-
taq; si resurrexistis cum Christo: superna querite,
ubi Christus est ad dexteram Dei sedens, Supernā
curate non terrestria, Col. 3, 1. Et Petrus qui pecca-
ta no-

ta nostra pertulit in corpore suo super lignum, ut peccato mortui iustitia viveremus. Eandem adhortationem & à Baptismo ducunt.

Huc pertinent omnia illa quæ de veteri homine induendo loquuntur, Rom. 6, 6. Veterem illum hominem cum eo crucifixum esse, ut enervetur corpus peccati. Et Ephes. 4. Sicut est veritas in Christo, nempe deponere, quod ad pristinam conversationem attinet, veterem illum hominem qui deceptricibus cupiditatibus corrumpitur: renovari verò spiritus mentis nostræ, & induere novum illum hominem, qui secundum Deum conditus est, ad iustitiam & sanctimoniam veram.

Sed nulla sunt argumenta validiora quam quæ ab amore & Iustitia Dei, itemq; ab extremo iudicio, & duobus illis novissimis extremum iudicium immediatè consecuturis, ducuntur. Sic Deus dilexit mundum ut filium suum unigenitum daret, &c. Joan. 3. Deus erat in Christo mundum reconcilians sibi & ipse precatur nos ut convertamur, 2. Cor. 5. Christus pro impijs mortuus est. cum inimici essemus reconciliati fuimus Deo per mortem Filij eius, Rom. 5. Hæcine amorem Dei accendere debent in cordibus nostris? hæcine ad sinceram vitæ sanctimoniam nos flectere? hæcine veram in nobis gratitudinem excitare? Si flectere nos non potest immensus ille Dei amor: flectat nos & terrorem nobis exci-

entiat horrendum ejus iudicium. Flectat nos expectatio aeternae gloriae, quod si nec illa flectere nos poterit: flectat nos metus horribilis Gehenna, de quibus in postrema intimatione dixi.

Quid ego commemorem sexcenta alia à quibus Scriptura nos hortatur ad seriem vitae sanctimoniam? Certè ipsa nos cogit necessitas: nam sine sanctimonia nemo Deum videbit. Sumus filij Lucis: quid ni igitur ambulemus in luce? Sumus regale sacerdotium, gens sancta: quomodo ergo nos polluamus peccatorum sordibus? Sumus servi Christi: quomodo ergo ipsi non seruiamus, maxime cum empti simus tam caro pretio? Non sumus nostri juris: cur ergo tam clementis Domini, tam leve & dulce jugum non libenter portamus? Milites sumus: cur ergo adversus peccatum, carnis illecebras & Diabolum ipsum non strenuè & fortiter pugnamus? Currimus in stadio: cur non ergo ab omnibus nos abstinemus, & hoc unum agimus, quod est summè necessarium? Conditio nostra comparatur cum multis rebus naturalibus: cur itaq; nos vincè patimur à rebus homine longè inferioribus? Arborea bona ferunt fructus bonos: cur non & nos edimus fructus Spiritus, & opera bona quae preparavit Deus ut in ijs ambulemus? Christus vitis est, nos palmites: cur non proferimus uvae poenitentiae dignas? Bruta animantia boves & asini agnoscunt Dominum suum, ciconiae & hirundines observant tempus vernum: & nos non agnoscimus Dominum nostrum, & frustra elabimur sinimus tempus visitationis nostrae? Res creata exerto collo expectant revelationem filiorum Dei: & nos ipsi non expectamus Dominum in sanctis conversationibus ut stare possimus coram filio hominis? Scriptura jubet, ut simus sobrii, ut vigilemus, jejunemus & oremus sine intermissione: & nos inebriamur vino, & indulgemus commensationibus, neq; vacamus

mus

mus ardentibus precibus, sed stertimus in peccatis nostris? Videamus ergo etiam atque etiam num propositum thema Paulinum applicare nobis possimus. Corrigamus defectus nostros, emendemus vitam nostram in melius, & in hoc incumbamus serio cum timore & tremore, ut digni reperiatur stare in illo die coram Filio hominis. Nunc ad presens suus accedo.

Vitam cum morte commutavit, & huic perituro secul^o valedixit honestissima Matrona ELISABETHA Dumras Des. cujus historiam in hac pauca conijcimus. Nata fuit Anno 1556, die Mercurij proximo à Festo Michaelis. Patrem habuit JOANNEM Dumraede/ virum primarium Cerevisia coctorem & civem hujus urbis integerrimum, natione Pomegranum, quippe natum Berge in Rugia. Matrem verò CATHARINAM Düvels/ NICOLAI Düvels/ civis primarij & coctoris cerevisia filiam. Ab his parentibus in vera pietate & morum disciplina educata fuit. Postquam annum etatis attigisset 22. nuptum data fuit viro reverendo & doctissimo, Dn. M. Hermanno Slorffio, ad D. Nicolaum Diaconum cum quo in pio placido & tranquillo conjugio per aliquod tempus vixit. Ex hoc conjugio procreata fuit unica proles mascula, cui & ipsi indiderunt Hermanni nomen. quem diligenter instituendum curarunt, ut in virum evaserit doctum, sitq; dignus & aptus habitus, in Ecclesia Mariana ad Diaconi munus vocari. quo eequidem munere fideliter quidem sed non multo tempore functus fuit, nam à suscepto ministerio non annos duos totos vite superfuit. Defuncta verò nostra post obitum prioris mariti, Deo sic disponente, ad secunda vota transiit, & in matrimonium cessit viro itidem reverendo doctissimoq; Dn. Antonio Höfernt

p. m.

p. m. qui & ipse ad D. Nicolaum Diaconus fuit, cum quo
itidem in pio & placido conjugio vixit per integros 33. annos.
Hoc conjugium ferax fuit duorum filiorum, quorum prior
in juventute diem obiit, alter Hermannus Höber / civis &
cerevisæ coctor adhuc vivit superstes. Post mortem postero-
ris mariti, reliquam aetatem annorum 13. in viduitate tran-
segit. Morbo longiore confecta, cum persentisceret vita fi-
nem instare, animam suam viatico corporis & sanguinis Chri-
sti pramuniit & ad beatam emigrationem comparavit ac tan-
dem die Luna præterito inter tertiam & quartam matuti-
nam ad superos in aeternam patriam commigravit.

Hujus exuviae & exangve corpusculum terra mandabi-
tur hodie hora primâ post meridiem in templo D. Nicolai.
Cum utrumq; maritum verbi ad ministros habuerit: æquum
fuerit ut cives Academici hanc funeris deductionem sua præ-
sentitâ ornent, Rogo igitur reverendos, clarissimos, doctissimos
Dnn. Professores, Doctores, Verbi ministros aliosq; Magistros,
ipsamq; studiosam Juventutem ut dicto loco & tempore has
exequias eant, suæ quisq; mortis reminiscantur & pro inco-
lumnitate utriusq; reipubl. & totius provincie vota nuncu-
pent, P. P. 25. April. 1627.

mus ardentibus precibus, sed stertimus in p
Videamus ergo etiam atque etiam num propo
Paulinum applicare nobis possimus. Corrig
nostros, emendemus vitam nostram in meli
cumbamus serio cum timore & tremore, ut dig
stare in illo die coram Filio hominis. Nunc ad
accedo.

Vitam cum morte commutavit, & huic
valedixit honestissima Matrona ELISABE
DES. cujus historiam in hac pauca conijcimus. I
1556, die Mercurij proximo à Festo Michaelis.
JOANNEM Durrædt/ virum primariu
ctorem & civem hujus urbis integerrimum,
ranum, quippe natum Berge in Rugia.

CATHARINAM Düvels/ NICOL
civis primarij & coctoris cerevisie filiam.
rentibus in vera pietate & morum disciplin
Postquam annum ætatis attigisset 22. nuptun
reverendo & doctissimo, Dn. M. Hermanno
Nicolaum Diaconum cum quo in pio placid
conjugio per aliquod tempus vixit. Ex hoc con
fuit unica proles mascula, cui & ipsi indider
nomen. quem diligenter instituendum curaru
evaserit doctum, sitq; dignus & aptus habit
Mariana ad Diaconi munus vocari. quo egr
fideliter quidem sed non multo tempore fun
suscepto ministerio non annos duos totos
Defuncta verò nostra post obitum prioris m
sponente, ad secunda vota transiit, & in m
sit viro itidem reverendo doctissimoq; Dn. A

